

Sygn. akt I CSK 1681/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko gminie miejskiej Kraków
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 9 listopada 2022 r. w Izbie Cywilnej,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 23 lutego 2021 r., sygn. akt I ACa 792/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie na rzecz adwokata B.R. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 lutego 2021 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie oddalającego powództwo W. K. przeciwko gminie miejskiej Kraków o zapłatę kwoty 996 000 zł tytułem odszkodowania należnego w związku z wykonywaniem władzy publicznej oraz zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożył powód, wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Istotne

zagadnienie prawne występujące w sprawie sprowadza się, zdaniem skarżącego, do potrzeby wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń Sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy zarzuty apelacji kwestionują ustalenia faktyczne będące podstawą wyroku. Oczywistą zasadność skargi wiązał natomiast skarżący z naruszeniem przez Sąd drugiej instancji art. 278 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w zakresie zarządzania.

Odpis skargi kasacyjnej doręczono pełnomocnikowi strony pozwanej 2 listopada 2021 r. Pełnomocnik pozwanej przesłał odpowiedź na skargę kasacyjną bezpośrednio do Sądu Najwyższego 16 listopada 2022 r., który przekazał ją do Sądu drugiej instancji 30 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, skarżący, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powinien nie tylko je sformułować, ale również wskazać na powstające na jego tle trudności interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że rozstrzygnięcie tak przedstawionego zagadnienia prawnego będzie istotne zarówno dla oceny skargi kasacyjnej, jak i dla orzecnictwa. Niewystarczające jest zatem samo wskazanie zagadnienia prawnego, ale niezbędne jest także określenie rozbieżności interpretacyjnych przy jego rozstrzygnięciu (zob. postanowienia SN:

z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, oraz z 8 kwietnia 2018 r., V CSK 577/17).

Powyższych wymagań skarżący nie spełnił. Przedstawione krótkie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że konieczne jest ponowne zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska odnośnie do możliwości opierania się przez sąd drugiej instancji na ustaleniach faktycznych czynionych przez sąd pierwszej instancji. Problem ten stanowił już przedmiot wielu wypowiedzi Sądu Najwyższego i tylko z tej przyczyny należałoby odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie SN z 28 października 2014 r., II PK 63/14). Jedynie dla porządku wyjaśnić należy, że Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie konsekwentnie wskazuje, iż z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji; wystarczające jest natomiast odniesienie się do sformułowanych zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. np. wyroki SN: z 15 września 2016 r., I CSK 659/15; z 13 września 2017 r., I PK 264/16, i z 6 maja 2022 r., II CSKP 185/22). W niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji wskazał, że uznaje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji za prawidłowe i przyjął je za własne, jednocześnie zaznaczając, że w niewielkim zakresie wymagały one uzupełnienia. Nie można zatem podzielić poglądu skarżącego, że Sąd Apelacyjny dopuścił się w odniesieniu do art. 378 § 1 k.p.c. jakichkolwiek uchybień. Zarzuty formułowane przez skarżącego zdają się natomiast stanowić jedynie wyraz jego niezadowolenia z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sądy obu instancji. Subiektywne odczucia skarżącego nie mogą jednak stanowić podstawy do kwestionowania prawidłowości działań sądów, a ustaleniami faktycznymi Sąd Najwyższy jest związany na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania także na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad

obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżący nie wykazał oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu, a zarzuty skargi kasacyjnej odnoszące się do naruszenia art. 227 k.p.c. z uwagi na nieprzeprowadzenie kluczowego wniosku dowodowego, należy uznać za bezzasadne. Skarżący zdaje się bowiem nie dostrzegać, że jego roszczenie dotyczące niewłaściwego, w ocenie powoda, zarządzania nieruchomościami przez pozwanego, zostało oddalono z uwagi na brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda. Czynienie przez Sądy dalszych ustaleń faktycznych w tym zakresie było zatem bezcelowe z oczywistych względów.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek pozwanej o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania nie został uwzględniony, ponieważ pozwana nie złożyła skutecznie odpowiedzi na skargę kasacyjną. Zgodnie z art. 398⁷ § 1 k.p.c. pozwana mogła wnieść odpowiedź na skargę w terminie dwóch tygodni do sądu drugiej instancji. Pismo pozwanej zostało przekazane do Sądu drugiej instancji 30 listopada 2021 r., a zatem po upływie dwutygodniowego terminu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym pismo wniesione po tym terminie nie jest odpowiedzią na kasację ze wszystkimi tego skutkami, także w zakresie znajdujących się tam wniosków o zasądzenie kosztów (zob. np. postanowienie z 28 października 2004 r., II CK 432/04).

O wynagrodzeniu pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

[as]